

ad gymnasium spectat, Jovio subscribo: secus vero, quod ad munus conscribendae secundum Justinianum historiae. Res ipsa Jovium arguit mendacii. Bernardus Justinianus historiam contexuit suam *de origine urbis Venetiarum*, quae ab ejus tamen obitu solum prodiit, curante Benedicto Brognolo, qui tum Venetiis humanitatem profitebatur, ut omnibus persuadet Benedicti ejusdem praefatio: prodiit autem anno M.CCCC.LXXXII. per Bernardinum Benalium in folio, cum jam antea Justinianus decessisset VI. idus martias anni M. CCCC. LXXXVIII. Qui igitur potuit fieri, ut Sabellicus anno M. CCCC. LXXXIII. ea conditione vocaretur, ut historiam eandem continenti filo prosequeretur, quae publici juris facta non est, nisi octavo postquam vocatus erat anno? Secundo Coccius historiam edidit suam anno M. CCCC. LXXXVII. quinto scilicet antequam Justinianeae historia prodiret; non prius enim haec, ut dixi, prodiit, quam anno M. CCCC. LXXXII. Tertio nusquam Sabellicus in Decadibus Justinianeae historiam meminit, quam ipsi caeteroquin innotuisse, ex iis perspicuum est, quae Dialogo *de linguae latinae reparatione* perleguntur. Ejus, inquit (Bernardi scilicet) libri de origine urbis hujus nondum in lucem venire: sed ut in summa sint expectatione ea quae novimus faciunt. Quarto animadvertatur, Justinianum auspicari suum opus ab urbis origine, illudque libris quindecim perducere usque ad Angelum Participatium, qui Dux creatus anno DCCC.VIII. primus omnium insignia principatus & sedem Rivoaltum transtulit: at Cocciana historia, non ab anno DCCC.VIII. ut Jovius innuit, initium capit, qui annus Justinianeae postremus est, sed ab ipsa urbe condita; ordinataque rerum ac temporum serie deducitur ad annum M.CCCC.LXXXVI. qui Augustini Barbadici Ducis primus fuit. Neque inficior, doctos homines complures, Jovium secutos, censuisse, jussu fuisse a Senatu Sabellicum historiam Venetam conscribere: in quibus praeter caeteros est memoratus Leander Albertus, Joannes Bonifacius in dialogo qui *Frachetta* inscribitur, Joannes-Antonius Vulpinus in Andreae Naugerii vita (a), quam eleganter eruditeque concinnatam Naugerii ejusdem operibus praemisit, quorum editio luculenta prodiit anno nuper elapso M.DCC.XVII. Neque aliam fuisse olim meam ipsius sententiam declarat rudis nescio quae dissertatiuncula, jamdudum facta publici juris (b), quam modo plane abduco; nec fateri me poenitet, ibi me saepius non leviter alucinatam. Si Sabellico Senatus id munus injunxisset scribendarum Venetarum rerum, id ipsum aliqua epistolarum suarum memorare haud quaquam omisisset, ubi non raro historiae hujus meminit, sed apertius ea epistola, qua historiam eandem nuncupat Marco Barbadico Principi. Verum adeo id ipse non asserit, ut ibi oppositum narret. Eam ait ubique terrarum pervagatam esse justitiae sanctitatisque hujus Reipublicae famam, ut nemini gratissimum non esset futurum, urbis originem & incrementa cognoscere: multos ante id ipsum aggressos esse, sed illorum scripta tam squalida foedaeque barbarie operta esse, ut avertant citius legentem quam alliciant: adjecisse quidem se animum ad scribendum, sed imbecillitatis suae conscientia deterritum amovisse ab opere manum; at sperasse interea, exstiturum aliquem, qui Venetum vellet imperium eo nomine demereri. Longa fuit quidem expectatio, sed non magis longa, quam irrita. Quod si, quum ita even-

turum

(a) p. 12.

(b) Tomo I.
Diarii
Italici,
 quod in-
 scribitur:
 La Galle-
 ria di Mi-
 nerva: p.
 165.